

Dobro je kupil.

a Francoskem, v stolnem mestu Parizu, so prodajali na javni dražbi zapuščino nekega bogatina. Med mnogimi rečmi so postavili na prodaj tudi star kip Matere božje z božjim Detetom v naročju, kip, kakih šest palcev visok in z zeleno barvo prevlečen. Ko brezbožni kupovalci ugledajo kip, zaženó hrup, smejejo se, norčujejo se, in delajo neslane dovtype o Mariji in njenem božjem Sinu. Nikdo ne ponudi zanj vinarja.

Naenkrat pa pristopi ubožen krojač ter obljubi nekaj malega hoteč rešiti kip zasmehovanja. Zaničljivo mu vrže prodajalec kip v roke. Krojač plača zahtevano svotico in nese podobo vesel domov. Doma jo postavi v omaro. Vsak večer pa jo prenese na mizo in moli pred njo z ženo in otročiči angelsko češčenje in rožni venec. Revščina in pomanjkanje pa ga je čimdalje bolj stiskalo in ga naposled dovelo do pravcatega beraštva.

Njegova žena mu dé nekoč: „Zakaj si pa kupil tisto podobo? Mari bi ne bilo boljše, da si nam kupil kruha, ki ga stradamo?“

Mož jo potolaži, vstane, gre k omari, jo odpre in vzame podobo Matere božje ter jo postavi na mizo. Prižge luč, poklekne in jame moliti. Konec molitve prisrčno potoži Mariji svojo stisko in revo, predstavi lačne otročiče in sestradano ženo.

Pa vstane, prime podobo, a zadene ž njo ob mizo in kip pade na tla. Hitro ga pobere — in kaj zapazi? Nekaj barve je odpadlo in pod njo se je posvetilo čisto zlato. S tresočima rokama krojaček odgrne vso barvo in pred njim zablešči zlati kip Matere božje. Pokaže ga ženi, potem pa hajd k zlatarju v mesto, kjer ga proda za veliko svoto denarja.

Umrli bogatin je namreč to podobo pred svojo smrtjo prevlekel z barvo, da jo je tako rešil pred roparji in pohlepniimi plemenitaši.

V krojačevi hiši pa je minila revščina, ker je Marija pomagala ubogemu krojaču v njegovi bedi.

„Blagor človeku, ki čuje pri Njenih vratih vsaki dan in streže pri podbojih Njenih durí. Kdor Njo najde, bo našel življenje in prejel zveličanje od Gospoda.“

Fr. Teran.

Jerasovi pastirji.

o vam je bilo spet veselja! Iz cele vasi so se zbrali otroci pred Jerasovo vežo. In to ni karsibodi, kakor morda domnevate v svojih mladih glavicah. Pomislite vendar, da ima naša vas nad štirideset številkk.

Pa kaj bi vam razlagal? Dovolj je, če vam povem, da je moral Trnovčev Tonček zlesti na hruško, če je hotel videti v Jerasovo vežo. Bil je namreč še majhen, a uren kakor veverica. „Pa kaj se je godilo v Jerasovi veži?“ bodete izpraševali. — Da vas ne bo mučila radovednost, vam povem naravnost: Jerasova mati so prignali iz mesta dve ovčki. Eno mlado in eno staro.

„To vendar ni nič novega!“ mi bo kdo ugovarjal. Le počasi, moji mladi prijateljčki, da se prej *pomenimo*.

V naši vasi se ljudje ne pečajo dosti z živinorejo. Le kar najbolj potrebujejo, to redé, kakor na primer, konje, vole, krave in sploh govedo. A pri mnogih hišah še tega nimajo. Navadno redé le kravo, da dobijo mleka za domače potrebe.

Tudi pri Jerasu so imeli kravo. Nekega dné se pa spomnijo Jerasov oče na — ovce. In res, takoj v prvem semnju so jih kupili mati en par v mestu.

To je pa tako.

Kadar je pri nas „semenj“, mora biti seveda kaj boljšega na mizi. In kaj je na kmetih boljšega kot